

Obsah

Proč čtu ŠUP

Kronika

Listopadová družinovka - Jelence.....	3
Kec a Guláš Mikuláš.....	6
Vánoční kec a Stromek.....	7
Tygří zimní puťák.....	9
Družinovka Lišcat a nováčků.....	16
Pololetní výprava - Desná.....	17
Stegosauří výroba svíček.....	21
Výprava pro mladší - Srbsko.....	22
Stegosauří družinovka - Brdy.....	23
Kec a otevírání studánek.....	25
Tygří družinovka - Malčice.....	26
Výroba králíkáren.....	29
Velikonoční puťák - Česká Kanada.....	31
Liščata v Posázaví.....	38
Jarní voda - Orlice.....	39
Jarní sraz s Ginkgem - Ploučnice.....	42
Stegosauří družinovka - bližší Brdy....	46

Pár slov úvodem

Milí čtenáři,

V rukou držíte už třetí číslo ŠUPu tvořené-
ho ve Scribusu. Leccos se snad od prvního čís-
la podařilo vylepšit, stránky jsou už efektivněji
zaplněné, než tomu bylo v číslech minulých.
Ale pořád je, určitě, co zlepšovat. Nerad bych
tu zdržoval nějakými plytkými a nudnými řeč-
mi. Ale přeci jen - na ŠUPu je mraky práce a je
na místě pár lidem poděkovat. Zároveň bych
ale chtěl poprosit každého, kdo bude mít nějaký
nápad na obrázek, křížovku, komiks, nebo
cokoliv jiného, nebojte se tvořit! ŠUP by
nemusel být jenom o zápisech, v tomto ohledu
může být rozmanitost ještě určitě větší... Nej-
větší dík samozřejmě patří všem autorům zápi-
sů, mám pocit, že rozmanitost autorů je stále
větší. Dále patří díky 100nožce a Užovi za
hezke fotky z některých akcí. Paviánovi za na-
kreslené obrázky. Každému dalšímu, kdo
jakkoliv přiložil ruku k dílu. No a nakonec -
vám všem čtenářům, nebýt vás, nemělo by
smysl nějaký časopis vůbec tvořit...

Vtip

obchod Decathlon

„V ŠUPu se vždy dozvíme, kdo kde zlomil hůlku,
kam máme zaměřit svou pozornost. Francouzské
hole - z továrny v Číně přímo na České hory!“

Hlášky:

Zde naleznete pár hlášek nasbíraných během
celé doby tvorby tohoto čísla...

Riša: „Vtipe, seš longbottom!“

Vtip: „Snad lobotom, ne?“

Vtip: „Paviáne, pojeď na malou placku...“

Pavián: „Nemůžu..“

Vtip: „Jakto?“

Pavián: „Ehh, kdy to je?“

Vtip začal mlátit konzervu

Kaštan: „To je slovo muže!“

Už: „To je slovo Uže!“

Mína: Jaký kuře?“

Matyáš: „Já nevím jak vy, ale já se
najím...a.... nevím.“

Na radě řešíme, kdo co balí na tábor.

Mrkev: „Budem spolu mít chemii, Užíku!“

Na slavnostňáku hrajeme Osamělý město

„Tenkrát, když jsi mi, Terezo, řekla, že
ráda mě máš...“

Jáchym: „Tenkrát byl Apríl!“

Róza ukazuje na lapač na kůrovce: „Hele,
to je domeček pro kůrovce.“

Vtip: „Jojo, takovej koncentrační
domeček...“

listopadová družinovka - Jelence

22.-24.11.2024

Pátek:

V pátek jsme se sešli chvíli před pátou na Smíchovském nádraží. Dostat se do autobusu nebyl problém, plný kupodivu ani nebyl. Dvě zastávky, pár desítek minut jízdy po D4 a jsme v Drásově. Zde nás čeká poměrně náročný úkol, a to bezpečně překonat kruháč u sjezdu z dálnice a pár dalších silnic, mezi nimi i jednu hlavní. Naštěstí všichni pochopili, že teď fakt není čas na kraviny, takže stačilo počkat na mezeru v pátečním provozu (ale že to trvalo) a bezpečně přejít. Poté jsme ještě museli jít kus po menší silnici, což už ale žádný problém nebyl. Po asi dvou kilometrech jsme konečně v lese. Lehké překvapení nás čeká u turistického přístřešku, kde jsme si plánovali dát pauzu na večeři, jsou tam už dva lehce podnapilí turisté. Po chvíli klábosení, během kterých jsme si ověřili, zda nejsou husité (měli totiž doslova kalichy) a kdy začali všem nabízet víno (což jsem klukům, k jejich velkému

zklamání, zatrhl přijmout), nakonec odchází a my večeříme. Je ale dost zima, navíc nás čeká ještě 6 km a už je pozdě, takže neotálíme a brzy zase vyrážíme. Je jasná noc, nad hlavou nám září hvězdy a promrzlá cesta místy krásně křupe. Dáme si ještě několik pauz, až nakonec dojdeme k Tatouchově chalupě v Jelencích. Tatouch s námi není, onemocněl (jak poznamenali na nádraží někteří rodiče, pravděpodobně nechtěl sledovat destrukci chalupy). Je už pozdě, takže jen zapneme elektriku a vodu, v kamnech nezatápíme a jdeme spát.

Sobota:

Ráno je dost kosa, takže rychle zatopíme v kamnech a uvaříme porridge. Ten má takovou konzistenci, že se Vtipovi podaří v něm zlomit naběračku. Mezitím přijedou Kája a Tonda, kteří v pátek nemohli. Rychle namažeme chleby a vyrážíme na výlet. Abychom se taky něco naučili, první kus cesty navigují Stegosauri, a to podle orientákových mapy. Ztratit nás, se jim nepodaří, bezpečně nás dovedou na její

Tatouchova chalupa v Jelencích (foto Vtip)

okraj, kde je tedy třeba s mapováním přestat. Na blízké louce si zahrajeme hru na zmutované Hutututu viry, která všechny dost baví, a dokonce vyvolá několik přátelských pranic, kdy se zpravidla všichni Stegosauři a Liščata spikli na své nebohé rádce, kteří pak skončili zalehnutí pod jejich hordou. Nakonec jdeme dál, ne však daleko, protože se nám do cesty postaví krásně rozvětvený strom, na který je potřeba vylézt. Tam si Roman vzpomene, že na minulé pauze nechal bundu, takže ji jde hledat a my obědváme. Po chvíli si někdo všimne, že odešel špatným směrem, takže za ním vyráží další dvě lištičky (v tomto případě však Stegosauři). Trošku nervózně váháme, kdo za nimi půjde příště, jako zázrakem se však všichni tři vrací, dokonce i s bundou. Tak vyrážíme dál. Ve vesnici Luhy se kluci nejdřív málem přidali do fotbalového utkání a když následně zjistili, že místní klub se jmenuje „Sparta Luhy,“ měli spoustu pragocentrických narážek, naštěstí je asi nikdo neslyšel, nebo jsou místní fotbaloví fanoušci slušní, to nevím. Pokračujeme po přilehlých loukách, je krásně. Postupně se

Příprava závinů (foto Kája)

setmí, tak už celkem rychle dojdeme k chalupě, zatopíme a k večeři uvaříme miláno s masem. Po večeři pak ještě proběhne stezka odvahy a spousta deskovek.

Vtip

Neděle:

V neděli ráno jsme postupně vstali. K

Zdá se, že nebylo úplně teplo... (foto Vtip)

snídani se dojedlo miláno a všichni jsme se těšili na záviny. Na to, že jsme jich udělali šest, zmizely poměrně rychle. Už máme naplánovaný autobus, kterým pojedeme, a zjišťujeme, že maličko hodně nestíháme. Balíme, co nejrychleji, dojídáme poslední závin a je načas odejít. Přičemž Stegosauři hodili Tondovu botu na strom, takže ji musíme ještě sundat. Vtip zůstal v chalupě a snažil se dát všechno po nás do pořádku. Já jsem se Stegosaurý šla napřed. Zhruba za dvacet minut nás dojde Vtip a pokračujeme dál. Po cestě učíme Stegosaurý morseovku a myslím, že snad úspěšně. Zbývá nám sice jen kousek cesty, ale (kvůli času) na zastávku, skrytou pod kruháčem, dobíháme. V autobusu bylo hodně lidí, takže jsme byli celkem rozházení. Venku byla úplná tma, a tak se nám chtělo všem spát. Nejvíce asi Romanovi (usuzuji z toho, že usnul na rameni nějakého pána, který se ale zachoval moc mile a nechal Romana spát dál:)). Přijíždíme do Prahy, vynášíme batohy z autobusu, uděláme kolečko a pak každý domů po svých.

Kája

Stegosauři lezoucí na strom, zoufale se snaží předejít vyhnutí, zapříčiněnému pádem meteoritu a nahradit ho vyhnutím zapříčiněným pádem ze stromu (foto Kája)

Když spěcháte na autobus, tak je potřeba se v klidu najíst a na ten běh se posilnit (foto Kája)

Kec a Guláš Mikuláš s Ginkgem

6.-7.12.2024

V pátek večer jsme se sešli v klubovně. Zahráli jsme si nějaké drobné hry, ale hlavně si promítli film „Konec agenta W4C prostřednictvím psa pana Foustky,“ který byl tematický k zítřejší hře. Poté část odešla domů, někteří zůstali na přespání v klubovně. Zatímco mladší hráli cvrnkačku, stihli jsme dodělat hru na zítra, udělat improvizovanou radu atd. Pak jsme ještě chvíli hráli na kytaru, no a pak už jsme šli spát.

V sobotu jsme se se všemi sešli na Albertově před univerzitou PřFUK. Vysvětlila se pravidla hry - cílem je na stanovištích získat indicie a podle nich pak odhalit agentku Bílé Mlhy, Alici Roberts (kterou nám obětavě zahrála Terka Turková, již Tatouch na poslední chvíli přemluvil) a předat jí slánku s plány na vojenské využití Venuše (něco jako program Luna, akorát bez jaderný bomby). V poli se také pohybovali nepřátelští agenti, kteří mohli pěkně znepříjemnit život... Hru všechny

týmy zvládly a agentku odhalily. Potom jsme za hradami na Folimance jedli guláš, chvíli kravili (například na kole bez duše které jsme našli u kontejneru), než jsme se kolem druhé rozešli domů (nebo do klubovny uklidit všechny hrnce a tak.

Vtip

autor: Pavián

Před koncem hry, vítězné týmy čekající než agentku odhalí i ostatní (foto Vtip)

Vánoční kec a Stromek

13.-14.12.2024

Na údajně nešťastné datum, pátek třináctého, jsme se sešli v klubovně na Vánoční kec. Program byl klasický, zahráli jsme si divadla, posléze přišla na řadu volba Přemysla (kandidátů nebylo mnoho, a tak mandát obhájil Vtip, tentokrát bez koblih). Poté se pouštěly lodičky a dělaly všelijaké další vánoční kratochvíle, jako každý rok.

Dalšího rána jsme se povětšinou sešli na Smícháči a vyrazili vlakem směr Brdy. Lístky jsem měl pro všechny já v mobilu, a tak když jsem já s Lukášem a Stegosaury vystoupil v Dobřichovicích, mobil s lístky jsem radši nechal druhé skupině, ta jede totiž až do Řevnic. Této skutečnosti pak využijeme a na první pauze z Lukášova mobilu zavoláme anonymně (#31#) na ten můj se slovy: „Dobrý den, tady Zásilkovna, vezeme Vám ten Braník...“ Zvedl to Jáchym a k naší radosti nás neodhalil a odpověděl něco jako: „Ehm...pan Boháč tu teď není...my máme jeho telefon...“ Po se-

tkání jsme se docela zasmáli. Se stoupáním se nakonec objevil i snůh a na vyhlídce Hvízdinec si někteří ověřili, že mokré kameny umí pěkně klouzat. Sraz je na obvyklém místě u Řevnických lomů, nakonec se na nás přišlo podívat i dost fosilií (Baloun s dětmi, Sova s některými

Někteří se za námi přijeli podívat až z Jižních Čech...

Po předání kamene - "A teď všichni poslouchajte...eh, co jsem to chtěl říct?"

dětmi, Věšák s jedním dítětem, Horác, Jírovec, Maďal se 100n a dětmi, Petr Příbyl...). Ještě jsme si zahráli šátkovanou, která skončila myslím ideálně, totiž všeobecnou remízou a pak už přišel čas na koly, cukroví, předání přemyslovského kamene (jak se ukázalo, zvolili jste si někoho, kdo si nechal krojovku doma. No, mám jediný štěstí, že se Jírovec nakonec rozhodl stavět a vzal mi ji), dárky...a nakonec i na zpáteční vlak, na ten jsme se všichni společně odebrali do Řevnic. Na to, že v Praze bylo poměrně pošmurno a teplo, bylo myslím na Brdech moc hezky, a to díky asi 3 cm bílého poprašku.

Vtip, foto 100n

Jsou lidi co mají radost z dáreků, nového ŠUPu...

...A pak jsou tu tací, co mají největší radost z dalšího buřtu co po někom zbyl :)

Nakonec došlo i na chvíli hudby, i když to už čas tlačil, a nám tak nezbylo než udělat kolečko a povětšinou se odebrat do nížin, na vlak, zpět domů, do Podolí, do lékárny...

Tygrí zimní puťák - Jeseníky, Rychlebské hory

30.12.2024-2.1.2025

den první:

30.12. jsme se sešli na Hlavním nádraží kolem půl šesté ráno. Do posledního okamžiku jsme čekali, jestli někdo z nás tří nedorazí, ať už kvůli zaspání, nebo proto, že by se mu prostě nechtělo. Nakonec jsme se ale radostně sešli a vlezli do Regiojetu směr Záhřeb. Cestou jsme vychlémali vlakovou zásobu vody v pidi lahvičkách (každý cestující dostal při nástupu jedno, ale z nestřeženého plata lahvi jsme jich s Marinem postupně vybrali asi 9 (zn. nuselský čórky, pozn. Vtip) a Vtip udělal riskantní nákup dortíků za 20 Kč. Riskantní proto, že po zaplacení nebylo jasné, zda služba opravdu platí. Nakonec mu je přinesli. Následoval přestup v Záhřebu (Zábřehu, Záhřeb je poněkud jižněji, pozn. red.), kde jsme hupšli do vlaku ČD na Šumperk a tam nakonec stojíme frontu na bus na jakousi stanici někde v sedle s dlouhým názvem končícím slovem „skřítek.“ Ve frontě se nás nějaký pár ptá, jestli tam je sníh. Než jsem stihl nechápavě

nadzvednout obočí a vysvětlit paní, že co jsem koukal na Vyšehradě, tak asi ne, nebo-li, jak to mam asi vědět, když tam teď teprve jedu a tady jsem po 3. v životě - nech mě bejt!! Vtip vytáhl mobil a odvětil, že podle map jo. No tak snad jim to stačí. Nastupujeme do narvaného busu, já a Vtip se prorveme dozadu, kde ukořistíme místa k sezení, Marino je uvězněn v prostoru uprostřed. Nemusel by, kdyby si 2 babizny u nás vzadu nezabraly celou dvousedáčku, jedna z nich alespoň nějakým mini plemenem psa, co sotva dýchal, ale druhá si tam dala minikabelku, a ještě se po nás divně koukala. Drzost!! Vystupujeme na místě, ze kterého jsme odjížděli na letním puťáku s Tygry. Vtip si všimá vyhozené sjezdařské hůlky a chce ji vzít, což jsme mu rozmluvili. Chyba. Přecházíme silnici a nazouváme pásky od Vtipa. Razíme na cestu, vstříc kopci a ledu. Pásky trochu pomohly, ale jelikož nejsou ani dost dlouhé ani široké, stále mi to podkluzuje a je to fakt vopruz. Kopec je stále strmější a ledovější a když už jsme skoro na vrcholu, pronese Vtip: „Bacha, ať se vám

Na vrcholu kopce Pecný, oprava zlomené hůlky. Všimněte si té inverze v údolí! (foto Marino)

Cestou na Praděd. Už jsem říkal něco o té inverzi? (foto asi Pavián)

nezlomí hůlka, mně se teď málem zlomila“. Málem, no. 2 minuty na to ležím na zemi, hůlka připomíná spíš ramínko na košile a já bezmocně vycházím na vrchol kopce Pecný pěšky. Nahoře si trochu zanařádám a pak se bezradně ptám: „Co teď?“ Nejprve se ohlou hůlku snažíme narovnat. Nejdříve to zkouší Vtip (vzhledem k mým nedostatkům zkušeností v tomto oboru), ale po chvilce mi hůlku předá se slovy: „Na, zkus to ty ať si to radši zlomíš sám“. A tak se i stalo. Stojíme na kamenech, z větru nám začíná být zima a já se s jedním kusem hůlky v každé ruce znovu ptám: „Co teď?“ Nakonec mám však štěstí v neštěstí, doráží pár skialpinistů kteří nám za čokotyčiknu dávají izolepu. Hůlku dáme jakž-takž dohromady a jedeme dál. Další zastávku si dáváme u Jelení studánky, u které jsme strávili poslední noc Tygrího puťáku a kde nyní obědváme. Jdeme dál poměrně hezkou přírodou s občasnými stromy a sněhem kam až oko dohlédne (dokud se neokouknete dolu do údolí samozřejmě, tam bylo zeleno). Zkrátka jdeme po idyllickém hřebeni, až nakonec dorazíme ke sjezdov-

ce vedoucí k Ovčárně. Vtip sjezdovku sjeďe, já a Marino si na zmrzlý svah netroufáme a kus sjeďeme pěšky. Konec sjezdovky si ale sjeďeme taky a dorazíme k Ovčárně. Marně se zde snažím poptat po nějaké zapomenuté hůlce, ale jsem pro smích jak personálu, tak i hostům. Vyrážíme dál na Praděd. Vzhledem ke zdržení při opravách hůlky a četným pauzám nesplňujeme časový plán a na Praděd dorazíme za tmy. Pod vrcholem schováváme batohy mezi stromy a zbytek kopce vyjde- me bez nich. Zde se opět ptám po nějaké liché hůlce, ale marně. Sjíždíme zpět k batohům a jedeme až na Švýčárnu. Zde zkouším štěstí do třetice, neúspěšně. Naštěstí toho dnes už moc neujedeme. Asi 2 km od Švýčarny má Vtip vyhlídnutý plácek v mapě, a tak se zanedlouho vydáváme pryč z cesty do lesíku, kdy stavíme stany (*jak mi posléze Maďal vysvětlí, bylo to to jediné místo v celých Jeseníkách kde je rezervace, pozn. Vtip*). K večeri si dáváme Vtipův kuskus s masem, který se i přes chvilkový protest vařiče (v zimě to měl těžký chudák), velmi povedl. Do spacáků uleháme mezi 8. a 9. hodinou. Za zvuků

Paviánova reakce poté, co se dozví, kolik kilometrů (a s jakým převýšením) ještě zbývá (foto Vtip)

křupajícího sněhu pod podlázkou stanu usínáme.

Pavián

den druhý:

Probuzení do chladného rána poprvé zjišťujeme, jak to kolem nás vlastně vypadá a že jsme nakonec včera po tmě došli dost daleko od běžkařské trasy, ale po chvíli jsme stejně slyšeli prvních pár ranních ptáčat. Posnídali jsme záviny ještě ve spacáku při sdílení dojmů z první noci. Kluci mají ve stanu trochu mokro, což já naštěstí ne, všichni máme ale stejně promrzlé boty, do kterých se brzy s úpěním obouváme a co nejrychleji balíme. Stejně vyrážíme až kolem deváté, přestože původní plán byl vstát v sedm. Po mém i Paviánově prvním pádu vyrážíme prvních pár kilometrů z prudkého zledovařelého kopce (kde si já ještě párkrát málem vylámu zuby) a dojíždíme k přístřešku, kde nám jiní běžkaři poradili ať se nevydáváme po modré, kam Vtip právě vyrazil, že je to tam zledovařelý a úzký a že půjdeme pěšky, ale prej jak chcem. Stejně tam jedem a po chvíli opravdu zouváme běžky.

Nakonec se dostáváme k dalšímu altánu, kde si vedle opodál močící ženy čistíme zuby. Po příjezdu na Červenohorské sedlo, kde Pavián v půjčovně konečně získává hůlku (sice je úplně jiná, krátká, lyžařská a křehká, ale za jeho podmínek skvělá), nandáváme pásky a stoupáme sjezdovku, abychom si zkrátili cestu. Dostáváme se k Vřesové studánce - malé kapli, kde je studánka a patýrko pro nouzové přenocování a zde se při neustálém proudění dalších návštěvníků použijeme do oběda. Kvůli mému instantnímu curry chicken za dvě stovky z Decathlonu vaříme vodu, ale nakonec vaříme i čaj a Vtip nakonec i drůbeží polívku, kterou dokonce nabízí okolním běžkařům. Po hodině a půl pokračujeme dál v cestě a po dlouhé cestě do kopce se dostáváme na vrchol Keprník, kde s námi žertoval další turista a navzájem jsme se vyfotili. Pak vražedná cesta z kopce a zase kousíček do kopce, až se dostáváme už skoro za tmy k Šeráku. U zdejší chaty je dýdžej a tančící lyžaři, na což se všichni díváme trochu svrchovaně, ale stejně využíváme zdejší toaletu. Vytahujeme čelovky a po prázdné sjezdovce

se pouštíme dolů do Ramzové. Jezdí tady ale rolba, tak se před ní napřed schováváme, pak ukazujeme, ale nakonec stejně schováváme, protože sjezdovku sjíždíme po čerstvém manšestru a Vtip se bojí, že by mu rolbař něco udělal. Ve vesnici sundáváme běžky a po chvilce zalízáme do budky/altánu, který nám poradili skialpinisti, které jsme dříve potkali. Je naštěstí odemčený, ale uvnitř je jen stůl, lavičky, dva nepoužitelné kohoutky a studené kamenné zdi. Přestože je to trochu bezdůvěrný, tak ale zůstáváme a vaříme večeri a čaj. Silvestr neslavíme a do spacáků uleháme už kolem deváté. Chvilku před půlnocí do naší budky vráží několik lidí se slovy, jestli se tady můžou ohřát, nejpohotovější Vtip odpovídá slovy: „Samozřejmě“ a probíhá mezi nimi krátký zmatený rozhovor, který jsem rozespálý nepostřehl úplně, ale Vtip sdílí plány naší cesty a nakonec i to, že jsme z Prahy a oni zas to, že jdou slavit, načež vytahují dvě lahve tvrdého, rychle ale zase odcházejí. Usínáme při prvních ohňostrojích.

Marino

den třetí:

V noci byla dost zima. Asi se není čemu divit, přístřešek s kamennými zdmi prostě vydýchat nedokážeme. Ale aspoň bylo sucho. Vstáváme za úsvitu, krátce po sedmé. Všechny ranní procedury ale chvíli zaberou, a tak do vichru vylézáme až chvíli po deváté. Zkoušíme nabrat vodu na nádraží, leč mají zavřeno. Jdeme tedy dál, směrem do Petříkova, kde v hospodě získáme nezmrzlou (pro příštích pár hodin), vodu. Když procházíme kolem lyžařského areálu, akorát zapli kotvu, čehož po krátké argumentaci mezi stranou nepříteli oddaných milovníků kopců a stranou socek, využíváme a oproti původnímu plánu vyjít sjezdovku na pásech se sraabácky za celých 35,- necháme vyvézt (strana socek totiž přišla o hlavní argument, když to bylo tak levný, a prohrála tak 1:2 - na argumentaci o "nesportovnosti" druhá strana neslyšela :-)). Projdeme lesem, kde skoro není sněh, až narazíme na údajně projitou stopu. Zmrzlý sněhohled a občas holá místa - první kilometry příliš zábavné nejsou. Až někde před Paprskem se napojíme na hlavní

Naše první tábořiště, kus od Švýcárny, nebýt lesa, budou vidět i Dlouhé Stráně (foto Vtip)

magistrálu, kde je kupodivu spousta krásného sněhu a oproti Jeseníkům skoro liduprázdno. Rychlebyk nám tak kompenzují prudce se zhoršivší počasí. Po pár kilometrech jdeme kus trasy stejný jako na letním Stegosauřím puťáku. Potom nás čeká klesání do Kladského sedla, které podle toho co nám popsal polský pár jdoucí v protisměru, je "able to do, if you are skilled". No, částečně to sjet šlo, nicméně sněhu bylo dost málo, zato zmrzlého s pěknou krustou, takže brzdit bylo prakticky nemožné, není-li cílem zlomit běžky. Kus cesty nakonec sejdem pěšky. V sedle se naobědváme v příštřešku, kde strašně foukalo (taky za to dostali místní architekti od Paviána pořádnou sodu). No a pak to přijde. Čeká nás debata, jestli chceme pokračovat v cestě a zítra zdolat Králický Sněžník, nebo se vydat na vlak a domů. Protichůdných argumentů je spousta, zítra nemá být hezky, na druhou stranu to byl původní plán atd. Nakonec se rozhodneme pokračovat, takže zas vyrážíme. Pavián to shrne slovy na Vtipa: „Přijde den, kdy na tebe budu naštvanej. A bude to dneska večer.“ Kus jdeme zas pěšky, než

přijdeme na projetou cestu. Po té se jde krásně, a tak brzy dorazíme k našemu cíli - malé kapličky uprostřed lesů, kterou jsem náhodou našel v mapě. Vzhledem k tomu, že byla přímo v naší cestě, rozhodli jsme se jí prozkoumat, jestli by tam nešlo přespat. Jeden z argumentů kluků, proč by jeli do Prahy dřív, byl totiž odpor k zimnímu spaní ve stanu, že jim byla zima (já to měl naopak, ve stanu mi bylo tepleji, než v kamenné útulně). Nakonec se ukáže, že k tomuto účelu poslouží dobře. Radši čekáme, jestli ještě někdo nepřijde, nechceme nikoho pobouřit. Mezitím já s Paviánem jdeme pro vodu k ozdravně radioaktivnímu prameni "Čtrnáctka" (jde prý o stupeň radioaktivity na stupnici radiometrické anomálie), Marino vaří čaj. Po večeři a nákupu lístků na zpáteční vlak, když už je pozdě a nikdo snad nepřijde, si v kapličky rozložíme spaní a jdeme spát s tím, že zítra ale fakt musíme odejít brzy, chceme-li vše v pořádku stihnout.

den čtvrtý:

Čtvrtek: Vstáváme v sedm. Snažíme se být co nejrychlejší, takže rychle posnídá-

Vrcholové foto z Keprníku, poslední den roku. Kdyby to někoho zajímalo, v údolí je krásná inverze...

Foto z vrcholu Keprníku, pravděpodobně směrem na západ. A v údolí je inverze... (foto Vtip)

me a balíme. A podaří se. Odcházíme lehce po osmé. Sníh v okolí moc není, takže máme v plánu jít pěšky zkratkou protínající serpentiny běžkařské magistrály s tím, že časem snad sníh bude. O asi 150 výškových metrů výš přijdeme k magistralé, kde už sníh je. S tím, že tudy půjdeme zpět, schováme batohy, nasadíme pásky a vzhůru na Sněžník! Jednou z výhod toho vláčet se s dvacetikilovým batohem na běžkách je, že když přijde chvíle, jako je tahle, člověk má pocit, že skoro letí. Cesta najednou rychle ubíhá, vrchol Sněžníku se před námi brzy objeví a zdá se být skoro na dosah. Bohužel toho není zrovna moc vidět, ze západu k nám přichází mračna s očekávanou vánicí. To už ale jsme na vrcholu. Ještě vylezeme na rozhlednu - velký skleněný tubus, ve kterém je vlivem silného větru slušný hukot - a vzhůru dolů! Vítr je ale opravdu silný, což nás všechny dost rozhodí, takže sebou jen tak tak nevláknem na ledovku před rozhlednou. Pak už se jen napijeme z pramene Moravy a jedeme zpět k batohům. Cesta je dost zledovatělá, takže to skvěle jede. Tedy do té doby, než chce člověk za-

stavit, to se stává docela obtížným úkolem. Bez batohu to ještě jde, ale když si opět na záda připevníme nějaká ta kila navíc, je to občas docela dobrodružství. Klesáme a klesáme, na oběd se zastavíme v jednom přístřešku, jelikož dost sněží. Pavián opět načne debatu o místních ar-

U pramene, kde jsme v létě se Stegosaurý nabírali vodu, teď ledovou tříšť (foto Vtip)

Poslední den, bezbatohová výprava na Sněžník. A mimochodem, v údolí je...jen pár mraků (foto Vtip)

chitektech a po použití určitých hlášek se opět dostaneme k Opravě Lakatoše. To už jsme dost nízko, takže sněhu je málo. Nechceme prasit běžky, tak se přezouváme, že těch 5Km dojdeme pěšky (původně jsme vůbec nepočítali, že na běžkách půjde dojet až takhle dolů). Pak se ukázalo, že po chvíli by to šlo v pohodě sjet, kameň tam skoro nebyly. Pozdě bylo bycha honit, a tak v pohodě dojdeme do Starého Města, počkáme na vlak a hurá do Prahy. Ještě zmíním, že jsme se celý puťák hecovali, že v místním motoráčku musíme na průvodčího zkusit něco jako "A šlo by to na Lítačku", nebo "Mám Pražskou, kolik je to pásem?" (původně jsme to chtěli zkusit na řidiče autobusu z Šumperka, ale nakonec jsme se rozhodli, že nechceme zůstat na autobusáku), ten ale nakonec nepřišel a v dalších, méně zapadlých, spojích už by to nebylo ono. Tak ten centropragmatismus, nebo pragmatocentralismus či jak se tomu říká (neznáte někdo správněj termit?), holt necháme na příště!

Vtip

Hlášky:

Debata - jedem brzy ráno

Vtip: „To je ještě dřív, než na tábor. Tam jsme jezdili 6:02, než tu trať zrychlili, teď se jezdí později.“

Pavián: „Jakože tu trať zrychlili, nebo zkrátili?“

Marino: „Ty děcka nám shodily běžky.“

Vtip: „A neujely?“

Pavián: „Kam by odjely, vždyť tam je kopec...“

Vtip: „No právě!“

Pavián: „Když ti do toho zápisu zakomponuju random kraviny, tak to budeš muset vyškrtávat, ne?“

Pavián čte večer hlášky z ŠUPu: „Ony rohlíky...Hmm, nejsou to spíš ti rohlíky? Vždyť „ty“ jsou rodu ženského a rohlík je muž!“

Družinovka nováčků a Lišcat - Brdy

11.1.2025

V sobotu jsme se sešli v zhruba 9 ráno klasicky na Hlaváku u pokladen a po přepočítání dětí jsme vyrazili vlakem směr Řevnice. První zastávka po výstupu z vlaku bylo suprový dětský hřiště na kraji Řevnic, který nás hned na začátku zastavilo asi na půl hodiny. Postupně jsme se ale nějak sesbírali, dali si svačinky a vyrazili do kopce. Po cestě nahoru jsme hráli různé hry, včetně kontaktu, kteréj jsme se sice všichni naučili, než to ale uměli úplně všichni, některé už to bavit přestalo, a tak jsme hráli spíš tak napůl. Byla docela kosa, takže jsme se ještě před posledním wejšlapem na vyhlídku Babka zastavili a zahráli si v lese hru na kradení šátků. Pak jsme se teda už odhodlali vylézt nahoru, odkud byl krásnej výhled na celý Řevnice a okolí kde jsme nějakou tu chvilku poseděli na skalkách a jedli oběd. Cesta zpátky na vlak probíhala v podobným duchu jako cesta nahoru, až na moment, kdy Olík a Ondra zahlásili, že vidí největší dopravní letadlo na světě. Nechtělo se mi

jim věřit, tak jsem si ho našel v aplikaci s letadlama, a světe div se, měli pravdu! Konkrétně jsme viděli největší dopravní letadlo Airbus A-380, co zrovna přilítal z Dubaje. S tímhle, pro mě velikým, zážitkem jsme se vydali už přímo na nádraží a dojeli šťastně na Hlavák.

Už, foto Už

Mína na vyhlídce Babka

Tak kde je ten Airbus?

Oblíbená trojnožka

Pololetní výprava - Desná

30.1.-2.2.2025

Čtvrtek:

Ve čtvrtek odpoledne jsme se sešli na Černém Mostě. Odbavení do autobusu tentokrát proběhlo bez problémů, pan řidič byl asi jeden z nejsympatějších co pamatuju, navíc lístky tentokrát šly nakoupit předem online, a panu řidiči jsme tak museli pouze sdělit čísla sedadel. Aby toho nebylo málo, bus byl skoro neuvěřitelně rychlej, skoro nikde nestavěl (dokonce ani nezajížděl do Turnova, což nikdy dřív nebyvalo), a tak po hodině a třičtvrtě vystupujeme v centru Desné. Během připrevňování běžek na batohy všem zvedne náladu Kaštanův kartáček, který, vykukujíc z horní kapsy batohu, připomíná notně rozdrbaný kartáč na boty, což některé rozjívější členy výpravy ponouká k jeho užití k tomuto účelu. Je ale na čase vyrazit, takže utneme koulovačku Stegosaurů, která znenadání vypukla a jdem. Bez větších problémů stoupáme ku vrchům Jizerských hor, pod námi svítí Desná a část Tanvaldu, nad námi pak hvězdy (což podle konspirační teorie probírané cestou ale

nejsou hvězdy, nýbrž Amerika, páč Země má prý tvar donutu a my se nacházíme na jeho vnitřní straně). Cestu si krátíme dvěma pauzami, ale po asi dvou hodinách už jsme v pořádku v chalupě. Zatopíme, přečteme první část Londonova Závodu o číslo tři a jdeme spát.

Pátek:

Ráno je zatažené, dokonce trošku sněží. Po ranním porridge, kterého jsme tentokrát uvařili takové množství, že se dojedl hned napoprvé (historický rekord!), namažeme chleby a vyrazíme na výlet. K Souši je tradičně potřeba dojít pěšky, tam ale vlezeme do stopy. Podmínky jsou dobré, tak akorát na fialový vosk, navíc připadly cca. 2 cm čerstvého sněhu, což bylo dost pěkný. Po chvíli se rozdělíme na dvě skupiny - první pro ty, co zas tak často neběžkují a druhou pro ty, které je potřeba unavit, aby večer nedělali bordel. Osudy první skupiny pravděpodobně nikdo nezaznamenal, takže se můžeme jen domnívat co se dělo. Z poznámek Apiho a Tatoucha („Nahoru na Kůrovec, tam jsme se rozdělili, jedna skupina zpátky, druhá

Pravidelní návštěvníci Jizerek určitě vědí, kde tohle je. Každý rok je to na stejném místě (foto Vtip)

přes Jezdeckou“) se dá usoudit, že obešli slušné kolečko. Naše druhá skupina se od Souše vyškrábe nahoru na Jezdeckou, pak přes krásnou vyhlídku k bunkru a na Pro-

Došlo i na pár koulovaček... (foto Api)

menádní. Tam si kluci potřebovali nutně něco koupit, takže chvíli pauzujeme. Pak jsme si dali oběd klasicky uprostřed lesa. Na Černé Smědě pak Šimon usoudil, že nepříliš zamrzlé jezírko pokryté sněhem stojí za průzkum a se slovy: „Jeduu“ se rozjel na jezero dříve, než mu v tom kdokoli stačil zabránit. Led byl naštěstí dost silný, takže se to obešlo bez koupele. Potom vyrážíme obejít část „Sněhuláka“ - asi čtyřkilometrové kolečko. Během toho bylo krásně, polojasno a čerstvý sníh. Pak už nám nezbývá než se vyškrábat na Kneipu, dojíst poslední zbytky zásob a rychle zpátky, protože už je skoro tma. Debatou o tom, kdo všechno má/nemá čelovku, mírně pobavíme vedle stojícího pána, který to glosuje, že prý aspoň ještě máme oči. Na to kdosi odpoví: „No, zatím.“ Bez problémů, po staré známé trase, ale dojdeme k Souši a pěšky dojdeme ty 2 km k chalupě. No, po asi 32 km byli všichni vážně utahaní, takže po kuskusu k večeri byl v chalupě docela i klid. Původní plán vyšel.

Vtip

Pauza na Černé Smědě, zamrzlé jezírko se obzvláště některým moc líbilo... (foto Vtip)

Sobota:

Sobota: Když jsme se ráno probudili, nikomu se nechtělo z postele. Postupně jsme ale vstali, a to zejména kvůli snídani, která skutečně stála za to. Byl totiž vý-

...A na jeden pokus o atentát (foto Api)

borný makový závin. Po snídani se chtěl Vtip vydat na běžky, všichni ostatní ale byli moc líní, tak musel vyrazit sám. Poté odběžkoval na výlet taky Tatouch, a tak jsme zůstali v chalupě jenom my Stegosauři s Apim a Kaštanem. Roman se nás chvíli snažil přesvědčit k partičce Bangu, ale nakonec jsme všichni vyrazili ven a začali stavět iglů. Kaštan a Api se nás marně snažili odlákat na výlet, používajíc takové chabé výmluvy typu, že se mezitím iglů stane ještě pevnějším. Nakonec se jim sice podařilo nás přesvědčit, nedošli jsme ale stejně nijak daleko. Po cestě jsme si předávali peška a hráli jsme indiány, ale otočili jsme se už po první bitvě o pevnosti. Cestou zpátky ještě Tonda chytil Kaštana a jinak se nedělo nic zvláštního. Když jsme se dostali k chatě, začali jsme za pomoci Kaštana stavět také iglů, na kterém jsme potom už pracovali až do večere, ke které byly párky s kaší. Potom jsme šli do herny, kde jsme hráli Evropu a ping-pong

Helča

Z vyhlídky nad Souší, kdesi v mracích můžeme tušit vrcholky Krkonoš (foto Vtip)

Neděle:

V neděli jsme kolem sedmé vstali a k snídani za zvuků vrískajících Stegosaurů uvařili porridge. Potom jsme někteří pustili do úklidu chalupy, přípravy oběda a balení, zatímco jiní se sebral a odešel na Jizerku (v táborovém překladu na Polušku)... Když bylo všechno hotové, naobědvali jsme se, sebrali batohy a vyrazili na vlak. Letos jsme se, k velkému zklamání některých, rozhodli půlhodinové pauze na přestup v Tanvaldu vypálit rybník, a sice tak, že dojdeme pěšky až tam a pojedeme jen jedním vlakem. Tak se také stalo, času jsme měli dost, takže jsme ještě cestou vydupali bludiště a zahráli eskymáckou honičku. Romantické vrchy Jizerských hor postupně vystřídaly opuštěné fabriky kdysi industriálních oblastí. To už ale vidíme cedule s nápisem „Tanvald,“ a taky nádraží, kde na nás čeká náš oblíbený rychlík. Tentokrát cesta byla ještě s překvapením, vlak byl až do Turnova polovičně dlouhý oproti plánu, takže půlka lidí mající místa ve voze A měla smůlu. My jsme naštěstí měli béčko, takže usedáme na místa, pozorujeme ubí-

hající krajinu, krásné lesy a skalní města na Turnovsku, jakožto i nekonečná pole všude od Boleslavi až do Prahy. Míjíme firmu s názvem „Nábytek Honza-zdravé spaní,“ při bližším pohledu se však ukáže, že se jedná o školní nábytek. Tak až budou někomu učitelé tvrdit, že při hodinách se nespí, můžete je na to upozornit...

Vtip

V sobotu část výpravy stavěla iglů... (foto Vtip)

Kus před Kneipou, vzhledem ke tmě jsme radši zkratkou kolem Protrženky nešli (foto Vtip)

Stegosauří výroba svíček

leden a únor 2025

Jelikož už třetím rokem zuří válka na Ukrajině, pojal jsem nápad, že by nebylo špatné nějak tuto skutečnost reflektovat i v oddíle. Když jsem se pak dozvěděl o skautské výzvě „Světlo a teplo pro Ukrajinu,“ byl už program na pár příštích schůzek celkem jasný. Tato výzva spočívala ve výrobě zákopových svíček ze starých plechovek, vosku/parafínu a kartonu. Jak jsme se později někteří přesvědčili, pro tuto činnost byla centrální skautská dílna v Holešovicích násobně lepší, než naše klubovna. Ale to předbímám. Nejdříve jsme tedy všichni sbírali staré konzervy, sháněli karton a parafín. Parafín z Allegra sice podle mojí váhy přišlo o něco méně, než uváděli na webu, rozdíl ale nebyl zásadní a podmínky jsem nečetl, takže to mohlo být i v nějaké toleranci 5%... Potom bylo potřeba konzervy přesně naměřit, posléze o něco méně přesně nařezat, nacpat je lepenkovým kartonem, udělat knoty a následně zalít horkým parafínem. Práci nám

komplikoval malý výkon vařiče a taky to, že si někteří vedle občas radši kopali míčem. Přesto jsme nakonec vyrobili přes 40 slušných zákopových svíček, byť byly trochu „selbst gebastelt“.

Podstatně efektivnější pak byla návštěva skautské dílny s Ríšou a Matyášem. Ta připomínala už reálnou manufakturu. Měli to tak dokonale zorganizované, že mě vůbec nenapadá, co k tomu ještě napsat. Snad jen to, že jsem rád, že jsme objevili koutek s občerstvením pro dobrovolníky až když jsme odcházeli...

Nezbývá tedy, než poděkovat všem co přiložili ruku k dílu, a pomohli tak snad alespoň trošičku podpořit lidi snášející hrůzy na východ od nás. O to víc musíme všichni smeknout před Skauty a jejich schopností celou výzvu zorganizovat a řídit. Tím spíš, že veškerá práce byla dobrovolnická...

Vtip, foto Vtip

Zalívání svíček parafínem

Ve skautské dílně v Holešovicích

Družinovka nováčků a Liščat - Srbsko

1.3.2025

V 9:05 byl sraz na Hlavním nádraží a po zakoupení jízdenek online na poslední chvíli jsme vyjeli do Berouna. Ve vlaku s jízdenkami nebyl problém, ale průvodčí chtěl lítačky po všech, včetně dětí, protože jsme měli jízdenky až ze Smíchova (přes Radotín to nejelo). A naneštěstí dvě děti neměly doklady a ikdyž jezdí po Praze zadarmo,

Manuál komínování mezi stromy nemáte?

bez dokladů jsem jim musel dokoupit lístky z Hlaváku na Smícháč. Ale dojeli jsme v pohodě a v Berouně jsme v Relay koupili gumítky jako motivaci a odměnu. Vyrazili jsme po červené směrem k Svatému Janu pod Skalou. Počáteční tempo asi 2 kilometry za hodinu se po celou dobu výletu moc nezlepšilo, i když jsme se o to s Užem usilovně snažili. Nakonec jsme kolem půl jedné došli zdánlivě znaveni ke studánce ve Svatém Janu a poobědvali, ale Adam, který byl celou dobu poslední, po deseti minutách zase běhal kolem. Vyšli jsme kopec na rozcestí Propadlé vody nad Svatým Janem a odtamtud se začali spouštět po zelené a žluté napřed k Loděnici a pak až k Berounce. Sliboval jsem dětem jako motivaci, že se podíváme do Barrandovy jeskyně, protože jsem ji viděl v mapě vedle cesty, pak mi ale došlo, že je mnoho metrů nad námi na skále. Nakonec jsme došli do Srbska akorát na to, abychom stihli zazmatkovat o nástupišti a znovu koupit lístky. Ve vlaku ale zase průvodčí chtěl po všech lítačky, pak ale odešel, než jsme mu je vůbec stačili ukázat a případně vysvětlit, že ji někdo nemá.

Marino, foto Už

Nepůjde-li kláda pryč, půjde Mohammed (teda Liščata) přes kládu!

Družinovka Stegosaurů - Brdy, Houpák

1.-2.3.2025

Sobota:

Když jsme se v 7:05 sešli na Hlavním nádraží, vyrazili jsme na vlak (od té doby co nastoupil Roman bylo jasné, že to bude zajímavý). Potom, co jsme vystoupili z vlaku, na nás čekalo cca. 20 km. Cestou jsme hráli takovou hru na agenty a taky peška. Jakmile jsme dorazili k vraku auta, začali jsme ho rozebírat (*některí, my ostatní*

„Cože, ten bus jede za půl hodiny?“ (foto Vtip)

jsem zatím rozebírali, jestli a případně jak moc, je někdo seřve, pozn. Vtip). Pak jsme pár km šli a potom došli ke studánce. Za řádkou dobu byl oběd, po obědě jsme chvíli šli a potom potkali tři takový buky (u jednoho se natáčela scéna z Obecné školy). A jelikož se kluci (Šimon, Venda, Roman, Vilík), hrozně loudali, tak jsme se rozdělili na dvě skupinky (*aby ta rychlejší mohla jít napřed a začít vařit večeři, pozn. Vtip*). Když první skupinka dorazila na místo, kde se mělo spát, začala čekat na skupinku č. 2, po dlouhé době pořád nepřicházela, a tak jí Vtip šel hledat, nakonec se našli. Pak jsme udělali večeři (miláno), potom jsme šli spát (byla dost zima!) (*Před spaním jsme ještě asi 2 hodiny hráli na kytaru, pozn. red.*)

Střela

Neděle:

Když jsme se ráno probudili, bylo mnohem hezčeji, než včera. Ke snídani jsme měli poryč a Vtip i kafe (*některí ochutnali, já si popálila jazyk*). Po snídani jsme chvíli dobalovali (pouze někteří a Kája obzvlášť, jelikož musela vyrazit dřívě). Když si někteří dobalili, šli jsme hrát šátkovanou. Při šátkované se Stegosauri

Když si pracně vykopete a ohniště...ráno vyrazíte dál a po 100m uprostřed lesa je tohle... (foto Vtip)

domluvili, že zaútočí na Vtipa a začala bombardace šíškami. Po konci bombardace si ještě Vendelín, Šimon a Roman dobali batohy a pak se konečně vyrazilo. Šli jsme a šli a šli, až jsme došli ke studánce, kde jsme si nalili vodu a zase šli dál. Asi po hodině jsme došli k malému altánku, kde jsme si dali mrkve. Taky se tam rozhodlo, že zhruba za 2 km bude oběd. A tak se zas šlo dál, dokud jsme nenašli vyhlídku, kde jsme si taky dali oběd. K obě-

du jsme měli chleba s máslem, sýrem a paštikou, k tomu jsme dostali klobásu. Poté jsme ještě chvíli debatovali o všem možném a došli jsme k tomu, že Vtip je nemešlo. Vendelín nás ovšem opravil, že je pouze mehlo. Když jsme o kus dál došli ke skalce, kluci nám chyběli, takže je Vtip šel hledat. Naštěstí jsme je našli (*byli teda asi 100m za námi, pozn. mehlo*). Teď už sedíme v autobuse a jedem domů.

Matylda

„Zbývá nám ještě...hodně“ (foto Kája)

Druhý den se počasí dost zlepšilo... (foto Vtip)

Největší dobrodružství dne - průzkum dvoupatrového bunkru z Obecné Školy, zvenku a ti, co se dokázali protáhnout spárou, i zevnitř (foto Vtip)

Kec a otevírání studánek

21.-22.3.2025

V půl šesté jsme se sešli v klubovně, kde začal kec. Hráli jsme Dobble, Sabotéra a Jungle speed, ze kterého byli všichni starší až podezřele nadšení. když kec skončil, začala přespávací, na které jsme se koukali na dvouhodinový film (*Báječní muži na létajících strojích*, pozn. red) a pak šli spát.

Někdy po osmé ráno jsme se sešli na nádraží a dojeli k lesu. Hráli jsme kolíček a vymýšleli jsme teorie, nebo spíš říkali fakta, že Kája a Vtip jsou rodiče Stegosaurů, Mrkev a Marino zase rodiče Liščat a Vinyl a Bart rodiče Kamzíků (*tato teorie byla ale vzápětí shozena matematicko-biologickými argumenty, kdy byla prokázána jako nemožná, pozn. red*). Na oběd jsme si sedli ke skalám kde lezli horolezci. Po nějaké době jsme si dali přestávku a hráli trojnožku. Začali jsme uzlovačkama zavazovat ostatní, a nebo si je osedlávat. Potom jsme Vinylovi schovávali boty a já našla obří hromadu

klacků. Kolíček Kaštanovi zřejmě nestačil a musel schovávat ostatním kameny do batohů. My jsme to samozřejmě dělali taky. Hodili jsme do řeky moji hromadu klacků, tedy Moranu, řekli jsme, kdo měl na konci kolíček (prohrála Kája) a šli do vlaku.

Róza N.

Autorka kartičky: Matylda

Kdesi mezi lomem Kobyla a Kodskou kaskádou (foto Vtip)

Tygrí družinovka - Malčice

28.-30.3.2025

Pátek:

Sešli jsme se na Hlaváku v 6, bez Mari-
na, který je stále nemocný, a bez Lukáše,
který asi taky onemocněl. Zabereme si
kupé ve vagonu, který se sice v Budějovi-
cích odpojuje, ale nevadí. Dlouho jsme se
neviděli, tak si máme alespoň o čem poví-
dat. Náhle zastavujeme. Vlak se rozbíl.
Podle Vtipa jde o vlak (*respektive lokomo-
tivu, pozn. red*) s přezdívkou Zátopek, co
se na každých 100 km porouchá a byl na-
koupěn ministrem minule vlády za
strašné peníze. (*Za minulé vlády ne, spíš za
Nečase. Že se porouchá byl spíš vtip - hlavní
problém byla cena kolem 170mil Kč/ks
(srovnatelný mašiny od Siemensu se pro-
dávaly asi o 60mil Kč/ks levněji), k nimž by se
muselo nyní připočíst cca 40mil Kč/ks za vy-
bavení ETCS, proto se jich s nejvyšší pravdě-
podobností příští rok ČD zbaví. Teď ale jezdí
právě hlavně na koridoru na jih, ten totiž na-
rozdíl od koridoru na východ zatím ETCS ne-
má, pozn. Vtip*). Super. S hodinovým

zpožděním dojedeme do Kaplice. Za tmy
jdeme rozbahněným stavenišťem pod
dálnicí a nadáváme na ni. Cestou mírně
prší. Dorážíme do tábořiště a zjišťujeme,
že brod je celý pod vodou a pěkně klouže.
Plachtu rozděláváme u studny, děláme

Lokomotiva Emil Zátopek, zdroj Wikipedie

Jeden z účelů výpravy - zkontrolovat, co nám nadělily zářijové povodně. Zdá se, že nic hrozného, jen
u přehrádky spadla jedna z olší... (foto UŽ)

oheň ve „sněmáku“ a Vtip s Užem si pečou buřty. Nakonec, abych zapadl do party, hodím svůj pita chleba na čuchající klacky nad oheň. Překvapivě je teplý chléb lepší, než studený a z nějakého záhadného důvodu se pita ani moc nepálí. Pak jdem spát.

Pavián

Sobota:

Ráno prší. Průběžně vstáváme, rozděláváme oheň a u toho debatujeme, zda jít na Kletř, k Černé, nebo na výlet po okolí bez batohů. Během snídaně, klasického, ale dobrého, porridge, se nakonec rozhodneme, že podnikneme jen výlet po okolí, ideálně po méně prošlapaných místech. Podle meteoradaru máme asi půl hodiny, než začne pršet. Neotálíme tedy a vyrážíme. Přes Téčko do Sedlice a pak na Osek. To už trochu prší, ale není to nic hrozného. Po krátké debatě kam dál nakonec vyrážíme na Silniční domky. Odtamtud se méně klasickou cestou vydáme směr Přídolí. Cestou probíráme všechno možné, jak je naším dobrým zvykem,

skončí to vždy stejně politikou. Kolem třetí se vracíme do tábora, obědváme a po zkráceném poledním klidu jdeme s Kájou, která jede domů, na Věžovatky. Tam ještě chvíli blbneme u kontejnerů a vydáváme se zpět. Cestou pořídíme něco dřeva z všelijakých zdrojů, hlavně modřínové obuchy. K večeři si uvaříme moc dobré

V neděli asi poprvé nepršelo (foto Už)

Tak kdo zná okolí tábora tak, že pozná odkud to je focený? Náповěda: Kus od vysílače, pod vysokým kopcem (foto Vtip)

miláno se slaninou a jedním buřtem. Pak chvíli klábosíme u ohně, déšť nás ale poměrně brzy zažene do spacáků. Ještě chvíli hrajeme karty, kolem deváté ale jdeme spát, jelikož se v noci mění čas, nechceme být ráno úplně mrtví...

Vtip

Neděle:

Taaakže, dneska ráno mě probudil můj budík, kterej mi Bart večer připomněl, ať si ho nastavím. Klasicky ho odkládám o deset minut s tím, že neprobudil nikoho jinýho než mě. Já už neusnul a tak jsem se převaloval, než za deset minut budí i všechny ostatní a pomalu vstáváme. Stejně jako v sobotu nám trvalo celkem dlouho než jsme rozdělali oheň a ještě dýl než jsme na něm uvařili porridge. Ten byl teda ale moc dobrej když jsme ho nakonec uvařili, jelikož jsme si nakrájeli jak dvě jablka tak i vtipův pomeranč, kterej to aspoň trochu zbavil. Po dlouhym snídání a ještě delším balení jsme se teda vykopali pryč z tábora a vyrazili směr

Poluška. Rozhodli jsme se totiž, že alespoň cestu do Kaplice trochu zpestříme. Původně byl plán jít přes Rojov, po cestě kolem Polušky, ale nakonec jsme se dohodli, že, když už tamtudy jdeme, tak si přece jenom nahoru vyjdeme. Polušku jsme zdolali jak nic a za chvíli sedíme na louce nad Rojovem a obědváme. Tam si Bart začala stěžovat, že to na vlak nestihnem a že mám jít rychlejc, na což jsem teda moc nedbal a dal jsem si fakt dobrej chleba s paloučkem, sejrem, okurkou a fuetem. Nakonec se stejně ukázalo, že vlak stiháme úplně vpoho, takže bartiny nádvky mým směrem byly zcela zbytečné. Každopádně, jak jsem avizoval, vlak jsme stihli, a momentálně sedíme ve vlaku druhym, na kterej jsme přestoupili v Budějovicích. Celkově za mě výprava velmi vydařená, jenom škoda za ten déšť. V neděli už sice nepršelo, a dokonce i vysvitlo slunko, ale přece jenom, rozdělávat oheň v dešti třikrát za víkend bylo něco.

Už

„Užííí, udělej samospoušť!“ (foto Už-samospoušť)

Výroba králíkáren na tábor

15.4.2025

Následující zápis je opět psán formou kolektivní, tedy společným nahráváním (skoro) všech účastníků výroby na diktafon. Přepis je téměř doslovný, upravil jsem jen ty nejnelogičtější návaznosti. Ještě stojí zmínit to, co výrobě předcházelo (a v zápisu to není), tedy plánování nákupu materiálu na radě předešlý den. Po vášnivě diskuzi ohledně materiálu nás Péťa přemluvila, že OSBěčko je dražší, než prkna, tedy za metr. Procházíme stránky jednoho nejmenovaného hobbymarketu ale zjišťujeme, že prken na skladě nemají dost. Mezitím téměř všichni odchází. Na to otevřeme ještě jednou ty OSB, jak by to vycházelo cenově. No a problém vyřešen, u ceny je nad metrem taková dvojka v horním indexu. Takže nakonec to vychází výrazně lépe, a tak do noci s Tatoucem a Petrou počítáme nejvýhodnější rozložení našich požadovaných

rozměrů, kolik budem potřebovat vrutů, pletiva atd. Tímto tedy předávám slovo a zbytek zápisu ostatním.

Vtip

Jelikož budeme mít na táboře opět králíky, potřebovali jsme vyrobit kotce, a tak jsme se před Velikonocemi sešli s Tygry v klubovně. Sešli jsme se někdy kolem desáté, ale vyrábět jsme začali až o hodinu později, protože jsme čekali na materiál. Já jsem jela pro materiál do Bauhausu a trvalo mi to asi o hodinu a půl déle, než jsem předpokládala. Mimo jiné také kvůli tomu, že jsem po nakoupení materiálu zjistila, že mi už neplatí parkování a musela jsem jít prosit obsluhu, aby mě pustila ven z areálu. Přijela jsem dřív než Petra, a to jsem dorazila výrazně později, což mi přišlo vlastně docela vtipné. Pak jsem měřila vzdálenosti na ty kotce. Já bych to možná shrnul tak, že si pamatuju hlavně hodně

Po minulých zkušenostech přiděláváme pletivo pečlivěji, tohle snad ty mrchy neprorazí

hlasitý zvuk přímočaré pily, nebo jak se tomu říká, a to, jak mi skvěle šlo vrtání nějakých hřebíků nebo čeho do konstrukce kotců, až jsem zlomil vrták. OSB desky jsme vždycky přesně naměřili, pak o něco méně přesně uřízli a nakonec ještě méně přesně sešroubovali k sobě. Ale než jsme je vůbec sešroubovali, strávili jsme docela dost času vymýšlením, co vlastně chceme dělat. Jedny z dvířek kotce jsme sešroubovali a pak zjistili, že to je úplně křivé. Pak se podle mě vařil oběd a Vtip si řekl, že uděláme strašně moc bramborové kaše. Bylo to fakt šílené, protože ten člověk nasypal hrozně moc prášku a dal tam hrozně málo vody. Nakonec toho bylo obrovské množství a bylo to strašně hutné. Mně to ale náhodou chutnalo, obzvlášť když se to osolilo a okořenilo. Mělo to ještě jeden důvod – ta kaše byla tři roky stará a plánovali jsme si ji vzít na Velikonoce, takže jsme chtěli ochutnat, jestli je to ještě jedlé. Naštěstí bylo. Po obědě jsme pokračovali ve výrobě kotců. Jelikož už byly všechny vrtáky zlomené, vrtali Už s Vtipem s delší půlkou vrtáku, dokud se nezlomila i ta. Já

už jsem v tu chvíli asi nebyla přítomná. Nakonec jsme po šroubování dospěli k tomu, že chceme všichni domů, takže jsme to jakžtakž dodělali, nebo spíš nedodělali, a vyrazili jsme. Nakonec to myslím docela i vyšlo. Králíci budou mít luxusní bydlení.

Tygři, foto Už

S uchopením pily přichází ten kritický moment, kdy se musí člověk zamyslet: „A fakt jsme to správně naměřili?“

...Načež zpravidla následuje odpověď: „Nějak to dopadne“ a pila dostává zelenou...

Velikonoční puťák - Česká Kanada, Třeboňsko

17.-21.4.2025

Čtvrtek:

Velikonoce byly letos pozdě (19.-21. dubna) a už dlouho bylo dost teplo, tak jsme vyrazili na puťák. Odjeli jsme ve čtvrtek ráno přes Veselí (vlak) a Jindřichův Hradec (vlak) do Slavonic (bus). Tam jsme dorazili v poledne a bylo nás 14 (Vtip, Už, Marino, Pavián, Tonda, Kaštan, Homér, Šimon, Matyáš, Roman, Belén, Matylda, Střela a já). Po obědě a prohlídce renesančního náměstí jsme vyrazili na západ po červené a pak zelené značce směrem na Graselovu sluj. Bylo hrozné vedro. Kousek před slují to grázla jsme značku opustili a uhnuli na louky směrem na Stálkovské skály, kde jsme si na mapách našli studánku. Tam jsme narazili na tábořiště na dřevěných podestách, co tam mají brněnští skauti. A protože skauti zrovna vyhrabávali stařinu z louky u potoka, domluvili jsme si tam přespání a s úklidem louky jsme jim trochu pomohli. Postavili jsme tropika a zatímco jsme vařili

miláno, prolezali Stegosauři vrcholové skály. No, a pak už byla jen večere a spaní

Tatouch

Pátek:

Vstáváme chvíli po sedmé do poněkud pošmourného dne. Zatím ale neprší, proto rychle vaříme porridge a balíme. Když je všechno hotový, akorát začíná pršet. Většina si nandává pláštěnky, ti optimističtější založení pouze mikiny, popřípadě nic, a vyrážíme. Optimismus postupně opadá, déšť zřejmě minimálně dopoledne vydrží, navíc je docela zima. Na druhou stranu tohle počasí neláká k dlouhým pauzám, tak aspoň toho hodně ujdeme. Kolem poledne projdeme Matějovcem a na oběd se zastavíme na tábořišti Modrého Kruhu. V dešti mažeme chleby, vymýslíme další trasu (nakonec zvítězí verze „západ,“ tj. dojít až na vlak do Majdaleny), litujeme, že není kam se schovat, ale hlavně, že s sebou nemáme něco jako vyšeňradí vlajku (na stožáru Modrého Kruhu by se krásně vyjímala). No neva,

Vyrážíme ze Slavonic, kde obědváme na krásném renesančním náměstí

třeba příště. Déšť pomalu ustává, tak jdeme. Na radu Tatoucha přímo podle potoka, že to tam je hezký. Po chvíli vylezeme na paseko-polom a dojde nám, že potok budeme muset asi přebročit, dál neprojdeme. Stavíme improvizovaný přechod, Kaštan se na podemletém svahu propadne asi o půl metru, nikdo ale není mokrej (leda od deště), tak hurá dál! Přes vesnici Terezín pokračujeme po menší silničce dál na západ. Žulové masivy podél cesty se v kůrovcem sežrané krajině obzvlášť vyjmají. Podrost už sice roste, ale pohled na nekonečné paseky je přeci jen trochu smutný. Touto krajinou dojdeme až na vyhlídku Vysoký kámen, odkud je možné pozorovat různé odstíny mlhy, jakožto i nevkusně nasprejovaný nápis přímo na vyhlídce. Začíná zas pršet, tak jdeme dál. Plán je takový, že dojdeme k zrušené úzkokolejce, přímo na zastávku Kaproun (v její blízkosti mají být dva prameny) a tam někde budeme spát. Projdeme vesnicí a hurá k trati. Přímo uprostřed lesa dojdeme k zastávce, kde je krásné ohniště a nikde nikdo. Pramen také teče, takže o tá-

bořišti je asi rozhodnuto. K večeri vaříme moc dobré miláno a pak už jen užíváme výhledu na záhyb trati a hrajeme na kytaru. V noci se postupně obloha vyjasní a ráno nás již přivítají paprsky slunce. Ale to už patří do dalšího dne.

Vtip

Výměnou za nocleh na jejich tábořišti pomáháme brněnským skautům sekat kopřivy a hrabat trávu z louky...

V pátek prší, i proto hodně jdeme, nakonec až do Kaprouna

Sobota:

Ráno jsme se probudili pod plachtou posetou krůpějemi rosy. Část výpravy již dělala ve velkém ohništi přímou u stanice snídani. Když jsem se k ohni dostal, byla již krupička téměř hotova. Tak to jdu akorát načas. Než se do kaše přidalo máslo, byli již u ohně všichni až na Marina s Tondou. Ti zaspali, a tak měli ještě větší hlad než ostatní (Přemysl Vtip vede novou kampaň proti přežíráni, které je dle něj velmi nezdravé, a tak rozepsal jídelníček, jak sám říká: „Tak akorát.“ No, naštěstí s sebou máme hodně cukru, tak jsme krupičku alespoň přesladili. Cukr prý víc zasytí, i když těžko říct). Po včerejším ohavném vlezlém počasí je zatím spíš „tak akorát,“ ale během dne se má vyjasnit. Vyrazíme po nepoužívaných kolejkách úzkokolejky (majitelé jsou v insolvenci, tak to musíme využít) a napojujeme se na cestu do Senotína. Dále jdeme přes Hůrky, kousek od kterých se Kaštan chce vyválet v bahně ve vypuštěném rybníku a docházíme k rybníku Vopršálek. Zde obědváme, ale hlavně pleteme pomlázky. To

vypadá v zásadě tak, že ti, co to chtějí umět, jdou pro radu za Tatouchem a ti, co chtějí pomlázku, jdou za Užem, který ji udělá za ně. Homér vykuchal celou vrbu a udělal si pomlázku větší než on sám. Po obědě se rozjela taková pleskovaná/bitva/šerm/test pomlázek. V nestřeženém

Vaříme u zastávky Kaproun, kde byl vysazen Jára Cimrman pro neplatnou jízdenku. O pár desítek let později podnik zkrachoval. Osud?

Ranní Kaproun, směr západ, sbohem mistře, jdeme

Na obědě dojde i na průřezové téma, zde konkrétně průřez vrby

okamžiku mě Homér švihnul tou svoji obludou. Hrozný zážitek. Někomu se pomlázka rozmotala (Roman), nikdo nebrečel, jdeme. Chvilí po obědě se od naší skupiny odpojuje partyzánské komando (já a Marino) s cílem koupit další balík těstovin a chleba a tím skoncovat s Vtipovým režimem „tak akorát“ (+ jsme si stihli sníst všechny tatranky) Jdeme do Nové Bystřice, kde zajdeme do malého krámku a koupíme, co potřebujeme. Pokračujeme dále směrem k Novému Vojířovu, kde se potkáme se zbytkem. Po té, co vyjdeme z Bystřice, procházíme asi 2,5 km vedle velmi snobsky vypadajícího golfového hřiště. Po nějaké době dojdeme až k jeho konci, kde si sedáme na hezky vyhlížející kamen. Co se ale nestane, na opačném konci se objeví golfisté a střílí naším směrem. Jsou poměrně daleko, tak si říkáme, že to bude v pohodě. Najednou se nám za zády zjeví takový vousatý obézní a zarudlý pan. Trochu huláká, ptá se, co tam děláme a nabízí doručení golfového míčku přímo mezi oči. Slušné nabídku odmítáme a jdeme. Ach ten golf, že, takový hodně emocionální sport. Tak nějak jdeme

a s hlavním proudem se setkáváme asi za necelou hodinu. Po 2 hodinách scházíme z cesty a hledáme potok. Ten jsme našli, postavili plachty, my máme dnes obzvlášť luxusní build, skoro jako palác, pomocí 2 klacků jsme zvedli boky plachty a je to fakt super. I ohniště nakonec máme. Vaříme kuskus a čaj, na hraní na kytaru to dnes nevypadá, oheň se musí brzo zaklidit kvůli bezpečnosti. Místo toho se u dohasínajících uhlíků hádáme s Vtipem o efektivitě dotací. Pak jdeme spát.

Pavián

Neděle:

Ráno je krásně, skoro až horko. Vstáváme, vaříme porridge (kterého je tak akorát, dokonce zbyde dost i pro ty, co nevstali a přišli až na snídani :)). Po zabalení pak vyrážíme směr hranice s Rakouskem. Dojdeme k hraničnímu potoku/říčce, někteří ho přeskáčou po kamenech a posléze uspořádají šiškovou válku mezinárodního významu. Kdo vyhrál, se neříká, protože co kdyby to náhodou byla „Tschechische Simulantenbande,“ jejíž investice do armády byly tak chabé, že proti

Je opět jitro... Nohama stíráš rosu na... Aha, to až zítra na nádraží vlastně...

ostřílené rakouské armádě neměla mnoho šancí. Za zmínku sice stojí pokus hodit k rakouským břehům větší šutrák, co by všechny pocákal, pak se ale ukáže, že ten je příliš těžký (nebo máme moc slabé šutromety), takže pocákal tak maximálně vlastní řady...). Po této kratochvíli se vydáme dál Českem, byť nedaleko hranic. Zvažujeme i možnost jít po hraniční pěšině a obejít Staňkovský rybník zleva, nakonec ale dáme přednost jistější a lépe značené cestě po pravé straně rybníka. O pár kiláků dál zastavíme na oběd a začne nejsložitější nákup lístků, co pamatuju. Lístky zpravidla kupuju já, tak jsem to zas všechno naklikal a šel zaplatit. No, jenže účty do osmnácti let mají zákonný limit výdajů 15 000,- za měsíc a já už tenhle měsíc nakoupil za dost peněz lístky na bus do Osla a zpět na letní puťák s kamarády. No, tak snad to vyjde. Aha, tak ne. Ptám se, jestli to někdo jiný nemůže koupit. Vyjde najevo, že povětšinou nikdo nemá na účtě dost peněz, takže by si to museli složitě naposílat, což by vyúčtování dost zesložilo. Tak super. Ten jediný co má účet s dost penězi zas má vyčerpaný li-

mit :). Tak zavolám tátovi, jestli by mi to koupil, že mu to pak příští měsíc pošlu (tj. až vyprší měsíční lhůta pro limit 15k). Aby to měl jednodužší, pošlu mu jen odkaz na platební bránu. Ani to však nefunguje, asi z bezpečnostních důvodů, to mě nenapadlo. Další pokus, že to všechno naklikám ve svém ČD účtu a on to pak jen zaplatí, taky nevyjde. No nic, tak mu složitě popíšu, jaký lístky a v jakých věkových kategoriích chceme. Aby toho ale nebylo málo, jak už jsem předtím něco naklikal, ty místa ve vlaku budou ještě nějakou chvíli blokovány, protože web Čd si myslí, že se k tomu vrátím a zaplatím. Takže v plném večerním vlaku bude ještě docela oříšek nějaká místa sehnat. Nakonec to táta, díkybohu nějak vyřeší, s tím, že máme místa v dámském kupé, pak v dětském kupé (Belén jakožto jediný účastník do deseti let musí asi být zároveň v dámském i dětském kupé, pokud tomu dobře rozumím), no a pak jednu osobu s omezenou schopností orientace. O tom vedeme debatu, kdo to bude, pak se Pavián dobrovolně přihlásí. Odvětime, že to je docela uvěřitelné a přinejhorším tomu

trošku nějak pomůžem. Uff, tak trvalo to skoro hodinu, ale lístky máme. A to všichni kvůli pár stovkám či desetikorunám o které mi limit nevyšel (ještě jsme zvažovali, že koupím půlku já a půlku někdo jiný, jenže po prvním nákupu by se vlak víc zaplnil a tím by automaticky stoupla cena). Ostatní se mezitím ale naobědvali a zahráli frisbee, takže fajn a můžeme jít dál. Je horko a je nám jasné, že v Třeboňské pánvi moc pitné vody už nebude. Projdeme Staňkovem, přejdeme po hrázi rybníka a zalezeme do převážně borových lesů. V místě kde jsme chtěli spát, u moc pěkného potůčku, se ale objeví podivný stařík, co chodí po lese a cosi kutí (podle Tatoucha provádí nějaké měření, počítá brouky či něco podobného). Zdá se, že se mu moc nelíbíme, ptá se nás, zda tu budeme spát. Nechceme dělat problémy, tak radši jdeme k dalšímu potoku. Nakonec nalezneme použitelné místo u potoka, pitná voda tu není, ale tak čaj můžeme uvařit vždycky. Les je suchý, takže oheň uděláme na velkém balvanu přímo v potoce. Vaříme opět miláno a večer pak u dohasínajícího

ohně hrajeme na kytaru. Stegosauri jdou spát brzy, protože chtějí vstávat časně a jít koledovat, k menšímu nadšení nás, co nechceme vstávat v půl šestý. Postupně uléháme k poslední puťákové noci.

Vtip

Tady je Matyášovo!

Drsnou krajinu České Kanady postupně střídají borové lesy Třeboňska...

Pondělí:

Vstali jsme v 6:00 ráno. Vzbudil nás Kaštan, protože jsme mu večer řekli, ať tak udělá. Brzkým vstáváním jsme rozzlobili Vtipa, protože jsme ho vzbudili. S Kaštanem jsme uvařili porridge a všichni se najedli. Po jídle jsme se sbalili a šli jsme směr Chlum. Když jsme došli k rybníku blízko Chlumu, tak jsme si odložili batohy a šli jsme koledovat. Překvapilo nás, že asi 3/4 budov ve vesnici bylo ubytko. Tohle překvapení bylo nemilé, protože nám nakonec z dvaceti domů otevřely domy tři. Po vyplenění domů jsme se vrátili k rybníku. U rybníka jsme porovnali, jestli jsme ukořistili víc my (Stegosauri + Kaštan), nebo druhá skupinka (Vtip, Homer, Tonda) (*Druhá skupinka právě nechtěla obíhat celou vesnici, tak šla na druhou stranu do třech domů, které všechny otevřely. Pak hlídala batohy ostatním u rybníka, pozn. Vtip.*) Potom jsme šli do vesnice Hamr, kde jsme také koledovali (ve stejných skupinkách). Kaštanovi dokonce jedna paní nabízela rum (*který našťěstí odmítl, pozn. red*). Když jsme dokoledovali, šli jsme do Majdaleny.

Cestou jsme si dali oběd, tortilly s klobásou, a šli jsme dál, až k nádraží, kde jsme nastoupili na rychlík do Prahy (rychlík se pozdíil o 20 minut z důvodu ztráty lopatky na uhlí (byly to dveře))

Šimon, všechno foto Vtip

Večerní pohoda u ohně

Kus před Staňkovem, když na to šlápnem, zítra večer Praha!

Liščata v Posázaví

3.5.2025

Dnes jsme byli s Marinem, Užem, Myškou, Kájou, Mínou, Ondrou, Bertíkem, Adamem a mnou (já jsem Olík) na cestě podél Sázavy na které Adam otravoval s push* (čti puš) a Albert s mojí parodií kuš*. Na výletě jsme hráli peška, který se hraje tak, že dáváš ostatním věci se schovaným Peškem = provázkem. A viděli jsme papouška (pozn. Mína). Jeli jsme do Kamenného Přívozu a šli jsme po červené do Petrova u Prahy. Zpáteční vlak jsme jen tak tak stihli.

*Push a kuš je věc kterou zarvěš než někoho strčíš.

Olík, foto Už

Na jedné z vyhlídek nad Sázavou

Marino a jeho gang u hostěradických vodopádů

Jarní voda - Orlice

9.-11.5.2025

Pátek:

Vystoupili jsme v... (Česticích, pozn. red) a odtamtud jsme šli zhruba kilometr na místo, kde jsme spali. Jedna skupina běhala po poli a ta druhá hrála nevim co (frisbee, pozn. red.). Pak jsme šli spát.

Vendelín

Sobota:

Ráno jsme poměrně časné vstali a začali se připraovat na odjezd. Počasí nejprve nebylo nikterak vábné, dost zima a zamračeno. Před odjezdem se k nám přidal Vrápenec, který přijel prvním ranním vlakem. Prý se v Libni rozbily dveře, takže málem nenastoupil. Probírajíce aktuální novinky a včerejší zápas našich proti Švýcarům na MS rozdělujeme posádky, výbavu a vyrážíme. Řeka má slušný proud, vody ale není moc. Občas je tak i zde nutné vylézt z lodí a „tlačit.“ Kolem poledne dojíždíme na soutok obou Orlic, kde na krásné louce obědváme, Hroch s Vrápem se pokouší

z počítání výúčtování: Vtip za pomoci kalkulačky provádí výpočet. Vedle Lukáš, hlavní kontrolor, dohlíží na správnost a posléze vysvětluje, co všechno šlo udělat jednodušeji. Vedle Tatouch, který po chvíli radši usnul. V pozadí Hroch, který nic nepředstírá a projistotu usnul hned na začátku (foto Vrápenec)

Posádky se různě měnily, podle nálady a děr v lodích, občas jsme měli i trojposádku (foto Vrápenec)

zalepit jednu z lodí, hrajeme na kytaru a pak zas vyrážíme. ned nás čeká přenášení jezu u MVE Albrechtice n. O. To proběhne bez větších problémů, takže už brzy projždíme Týništěm. Odsud se charakter řeky dost změní, protéká meandry, kde postupně omílá vysoké pískové útesy. Kus od vesnice Petrovičky se utáboříme, k večeri uvaříme ohromné množství Milána, počítáme R.-U. a pak už jen hrajeme na kytaru a povídáme. Spíme pod širákem, protože mělo být hezky. Kolem desáté přijde Vrápenec s tím, že sem jde mrak a možná bychom měli plachty postavit. Za pomoci meteoradarů a podobných vymožeností tento fakt ověřujeme a pak nám dochází, že asi nemáme na výběr. Budíme ty, co už spí, stavíme plachty a postupně uléháme. Vzpomínám na podobnou situaci z tygrího puťáku na Slovensku. Jenže tam tenkrát nejspíš doopravdy přšelo, tady se nakonec mrak vypršel pár desítek kilometrů před námi. Zákon schválnosti opět fungoval...

Vtip

Z fotky to asi nebude poznat, ale tohle je ten desetilitrový kotlík. Jídla bylo tentokrát víc než "tak akorát," takže miláno nám zbylo i na ráno a rozdrobený chleba některým šťastlivcům i na pondělí a úterý... (foto Všeťčka)

Lodě nám letos odvezl Hroch, který nám s celou rodinou zajistil i několik kotrčníků. Na fotce odjezd z Blešna (foto asi Všeťčka)

Neděle:

K snídani byl porridge, když jsme se najedli, sbalili a připravili, vyrazili jsme se na cestu. První, co jsme dělali, bylo to, že jsme přenášeli loď kvůli jezu (bylo málo vody). Poté se dlouho a dlouho jelo, dokud jsme se najednou nezastavili a slyšeli, jak Babu hrozně nadává a kouká do vody, spadl jí tam totiž mobil... Nakonec ho ale Vtip po dlouhém hledání, kdy musel vlézt do vody, našel. :) Poté jsme všichni začli dohánět tatouchovu loď, protože jel první, ale myslel si, že Jáchym nám všem ujel (což teda byl opak, jelikož byl jeden z posledních), tak ho šel nahánět. Nakonec jsme se všichni sešli na celkem hezkém místě a tak jsme si tam dali oběd. *(Už jsme už měli dost málo času, tak jsme do sebe rychle naházeli chleba, někdo naházal do másla písek, takže i krásně křupal, pozn. red).* Poté už jsme jen pluli a pluli, dokud jsme nedorazili do cíle. *(končili jsme v Blešnu, pozn. red.)* Tam jsme jen vytáhli loď a pak někdo z nás vyrazil na vlak. :)

Matylda

Cesta vlakem byla pro mnohé zážitek, protože rychlík z (a do) Hradce měl jako jeden z mála otevírací okna, což si všichni moc užili. Naproti tomu Hydra do Čestic byla pěkně narvaná...

(foto Vtip)

Kvůli velkému počtu přihlášených jsme vzali i vertexu (vpravo), kterou jsme v pátek na poslední chvíli doopravili. Stejně tekla (foto asi Všetečka)

brzo nezíská zpět, tak zemře na stáří. Bohužel pro ni, dětem se nakonec celý náhrdelník najít nepodařilo a kněžna nakonec zemřela. :(Mezitím jsme jako Tygři stavěli slavnostňák, já byl dokonce čert a myslím, že se nám docela povedl. Obzvlášť Vtip s Lukášem si na tom docela mákli, když jsem s Marinem běhal po lese jako zrádný bandita a chytal týmy během hry. Slavnostňák byl super, obzvlášť protože přijel Hroch s Všetečkou a třemi Hrošáčky.

Už

Stegosauři:

Pátek:

V pátek jsme se sešli klasicky na Hlavním nádraží. Zjistili jsme, že Róza, přihlášená na webu, neví o tom, že má jet. Tak jsme ještě rychle sháněli chleba, který měla nést. nakonec se v pořádku dostaneme do vlaku a s přestupem v Boleslavi dojedeme do Starých Splavů. Je krásně. S pár pauzami obejdeme Mácháč a vystoupáme po modré do Hradčanských bučin, stejně, jako loni. Na krásné místo spaní

*Stegosauři při cestě skrz Hradčanské bučiny
(foto Vtip)*

dojdeme před devátou, takže se rychle navečříme a za soumraku jdeme spát.

Vtip

Sobota:

V sobotu jsme ráno vstali (skupina Stegosauři). Vstali jsme a nasnídali se a

Legenda praví, že pravý táborník by i z fotky podle různé hořlavosti jednotlivých pater poznal, že je hranice ze třech druhů dřeva... (foto Už)

dali jsme si můj narozeninový dort. Pak jsme se vydali na trasu, dlouhou, velmi dlouhou (cca. 6 km). Po dlouhé době (4 hodiny) jsme došli k cíli a to byl Ginkgo tábor. *(Ještě stojí možná za zmínku průzkum historického opevnění a valu z 18. století a taky návštěva jeskyně Psí kostel, to bylo hodně zajímavý, pozn. Vtip).* Utábořili jsme se (hodili batohy na hromadu) a šli hrát hru. Ta byla podle pravdy malinko nedokončená. Nápad dobrý, ale jedno stanoviště nešlo najít, také špatné rozměry na mapě a mapa špatně překreslená. Bylo zde více bodů než stanovišť a když jste došli, byly velmi jednoduché úkoly, což zapříčinilo, že jsme stejně nevyhráli a to jenom kvůli neexistujícímu stanovišti. No a pak přišel slavnostník.

Ríša

Neděle:

V neděli ráno bylo ještě hezky. Po snídaňovém poryčí (nebo poryčovém snídani?), jsme se postupně zabalili a vyrazili. Ginkgaři odcházeli dřív, protože šli kratší (rychlejší) cestou na dřívější vlak. My jsme šli kus stejnou cestou, jako při cestě sem, ale trochu jsme si ji protáhli.

Výstup ke Psímu kostelu (foto Vtip)

Počasí se postupně měnilo a ke konci už i lehce pršelo. Před závěrečným sestupem jsme se naobědvali a pak, stejně jako loni, trochu zpanikařili, že máme málo času. A stejně jako loni se to nepotvrdilo, na nádraží jsme došli s dostatečnou rezervou. No a pak jsme stejně jako loni nastoupili do vlaku, stejně jako loni přestoupili v Mladé Boleslavi na vlak do Prahy. Nakonec jsme, stejně jako loni, vystoupili na stejném nádraží, jako loni. Sraz byl myslím moc fajn. Stejně, jako loni!

Vtip

Slavnostník byl letos v naší režii, narodil od hry (foto Vtip)

Cykloskupina:

Pátek:

V pátek odpoledne jsme vyrazili ve složení já (Lukáš), Kaštan a Jáchym s koly vlakem z Prahy do Bělé pod Bezdězem. V Bělé jsme se zastavili ve večerce, protože si Jáchym potřeboval koupit nějaké jídlo. Poté jsme již vyrazili na kolech směrem ke Strážovské jeskyni, kde jsme se dohodli, že přespíme. Po cestě se Jáchymovi začal protáčet řetěz na kole, což jsme se neúspěšně pokusili opravit. Když jsme dojeli k jeskyni, tak jsme nahoře potkali pár, co šel z Mladé Boleslavi na sever Čech. Poté jsme šli spát.

Sobota:

V sobotu ráno jsme se vzbudili kolem osmé, nasnídali se a vyrazili. Cestou jsme museli brodit jeden potok. Poté jsme nabrali vodu u studánky, kde jsme potkali Liščata. Odtud to bylo na místo srazu už jenom kousek. Po příjezdu na místo srazu jsme počkali na ostatní. Poté se vyhlásil čert, kterým byl Už a následně začala hra na téma Tři mušketýři. V průběhu hry

jsme já se Vtipem připravovali slavnostní oheň. Po hře byla večere, ke které bylo stegosauří miláno vylepšené o moje buřty. Během slavnostňáku se vyhlásily výsledky hry a poté se šlo postupně spát.

Neděle:

V neděli jsme vstali brzy, protože jsme měli v plánu dojet do Prahy (do Všetat). Vyrazili jsme kolem deváté. Jáchym se poté, co jsme dojeli do Starých Splavů, rozhodl, že pojede domů vlakem, vzhledem k tomu, že mu nefungovalo kolo. Já s Kaštanem jsme pokračovali do Doks, kde jsme se zastavili v Lidlu. Poté jsme pokračovali přes Tachov a Ždírec do Kokořínského dolu. Na oběd jsme zastavili kousek za hradem Kokořín, poté co začalo pršet. V průběhu oběda jsme se dohodli že se rozdělíme kousek před Mělníkem a já pojedu do Mělníka na vlak, zatímco Kaštan pojede na kole do Prahy. Tak jsme se rozdělili a oba v pořádku dojeli domů.

Lukáš

Naši Tři Mušketýři: Porthos, Athos a Aramis, d'Artagnan chybí... (foto Už)

Stegosauři družinovka - bližší Brdy

6.-8.6.2025

Pátek:

Sešli jsme se na Smíchovském nádraží, nastoupili do vlaku a vystoupili v Řevničích. Tam na nás čekala Belén. Vtip si na batohu musel urovnat kytaru, tak jsme všichni ostatní (tedy já, Střela, Belén, velká Kája a Matyáš), šli napřed. Vtip za náma furt nešel, tak jsme počkali u cedule. Tam byly obrázky, tak co jiného Stegosauři udělají, než píchat do obrázků pomocí špendlíků...Matyáš zavolal Vtipovi a ten nám řekl, že jsme šli špatnou cestou. Tak jsme se obrátili a asi 200 metrů za nádražím Matyáš díky mapě zjistili, že jsme tehdy u obrázku šli správně a teď jdeme špatně. Když jsme se konečně potkali, tak jsme mohli vyrazit ke skalám. Belén ještě u jedné pauzy řekla: „Mám atraktivní babičku,“ což mělo znamenat aktivní, ale nikoho to nezajímalo. Holky byly trochu napřed a já si všimla rozbořeného domu u jeskyně. (u vyhlídky babka, pozn. red.). Když jsem se tam podívala, bylo to celkem fajn, tak jsme tam i zůstali. Večeři jsme si

dali na skále a po večeři jsme já, Belén a Střela udělaly výpravu. Našly jsme kešku a dole blízko spaní provaz, kam jsme se snažily vylézt, ale nešlo to. Vtip s Matyášem už dodělali spaní. Chvilku jsme zpívali a šli spát. Bylo teplo.

Róza

Sobota:

Vstáváme celkem brzy a rychle balíme. Po vlastní snídani vyrážíme směrem na jihozápad. Hned pod dráty vysokého napětí si všimneme, že se rekonstruují, čehož využívá Vtip a z hromady nepoužitelného šrotu odmontuje ceduli: „Výstraha - životu nebezpečno dotýkat se drátů i na zem spadlých!“ V klubovně se bude jistě krásně vyjímát. Zatím se tedy vyjímá na obalu kytary, tak doufá, že si lidé nebudou plést dráty se struny a že struny nespadnou na zem. Začíná pršet. Kolem jezírka dojdeme na hlavní hřeben. To už slušně leje, takže po zastávce u studánky obsadíme místní přístřešek, obědváme a k pobavení kolemjdoucích hrajeme na kytaru. Jak se ukáže, kolemjdoucích bude ještě

Na snímku vidíme téměř nový sloup s nepatrným poškozením, mřížka je skoro celá, pouze má pár bodových deformací, což ovšem jeho stabilitu nemůže ohrozit...

hodně, nachomýtli jsme se totiž do pocho-du Pičín - Řitka, akorát v protisměru. Přestává pršet, tak jdeme dál. Obcházíme vojenský prostor Klondajk a kolem Studeného vrchu dojdeme až k prameni Chumavy, kde máme vyhládlé ohniště. V silném dešti rozděláváme oheň, dalo to docela zabrat, ale za teplé miláno to stálo. Stále prší, takže večerní muzicírování se přesouvá pod plachtu, kde po chvíli usínáme.

Vtip

Neděle:

V neděli se nám moc vstávat nechtělo. Bylo po dešti, trochu kosa. Tak jsme se rozhodli, že si dáme supr čupr snídani (záviny) ve spacáku. Sbalili jsme mokrou plachtu a z batohů vyházeli slimáky (asi se jim taky nechtělo z tepla ven). Když jsme se vydali na cestu, netrvalo dlouho a spustil se déšť. Sem tam jsme se schovali pod přístřešek, ale jinak bylo vlastně celkem hezky. Po cestě jsme sbírali jahody a navlíkali je na stébla trávy. Došli jsme na Plešivec. Sotva jsme se rozhlédli do dálky, zatáhlo se a s deštěm přišel i vítr. Belén se schovala pod stůl, u kterého jsme seděli,

Matyáš dokonce za strom, zatímco my jsme seděli a obědvali. Potom jsme se vydali na vlak. Vysvitlo sluníčko a hurá do Prahy! (Ještě stojí za zmínku problém s lístkem - průvodčí odmítla uznat Střele občanku jako doklad o věku, že má po Praze dopravu zdarma. Róza kartičku taky neměla. Měla pravdu, opravdu to mají v podmínkách, ale tu logiku nechápu. Navíc se nedá koupit po Praze lístek pro dítě, takže nás nakonec, slovy klasika, zcela ožebračila. Tak příště kartičky s sebou, byť to věčně nedává smysl... pozn. Vtip)

Kája, foto Vtip

Matyáš u památného dubu

Na Plešivci pozorujeme rychle blížící se mrak, načež prcháme do přístřešku. Ani ten moc nepomohl...

V polovině listopadu proběhl v Bohnickém údolí ČTU orienták organizovaný Mazalem. Z Vyšehradu se letos zúčastnili běžci pouze dva, Vtipovi nakonec čas 35:16 stačil ke druhému místu, Tatouchovi pak rovných sedmdesát minut stačilo k místu šestému. Tak příště v hojnějším počtu? ••• Koncem listopadu se Stegosauri doplnění o pár Liščat vydali na družinovku do Tatouchovy chalupy v Jelencích. ••• První prosincový víkend jsme se v omezeném počtu sešli na Guláši-Mikuláši, abychom pomohli do správných rukou dopravit slánku s cennými dokumenty. Tuším, že vyhrál tým Kaštana. ••• Na Vánočním kecu se nás sešlo oproti loňsku hodně, přemyslovský mandát obhájil Vtip. ••• Druhý den nás na Stromku možná trochu (vzhledem k teplotám) překvapil sníh, a také to, kolik fosilií se na nás přijelo podívat. Jinak vše proběhlo tradičně na staronovém místě u Řevnických lomů ••• „Jednoho zimního rána, sešli se na Hlavním nádraží 3 Tygři - zkušený běžkař a sportovec, nezkušený běžkař a sportovec a nakonec nezkušený běžkař a antisportovec Pavián. Cílem výpravy: běžky. Jak tohle dopadne, ví jen sám pánbůh..." tak popsal Pavián zimní tygří puťák, na kterém nakonec Tygři přešli celé Jeseníky a zdolali Králícký Sněžník. ••• 11.1. pak na jednodenní výpravu do Brd vyrazila Liščata & nováčky. ••• Pololetní prázdniny jsme opět strávili v Desné na běžkách. Sněhu bylo akorát, počasí vyšlo krásně.

Zahráli jsme si i jednoduchou tématickou hru podle knihy Jacka Londona. ••• Leden a únor se pro Stegosaury nesl v duchu zapojení do výroby zákopových svíček, které snad pomohou hrdinům na východ od nás lépe snášet válečné hrůzy. Jak se ukázalo, elektrický vařič v klubovně zrovna výkonný není, vše ale nakonec vyšlo. ••• Posledního února jsme si v okolí Tyláku tradičně zahráli kuklení. ••• Den na to vyrazili Stegosauri na víkendovou expedici do mrazivých Brd. Liščata v sobotu podnikla jednodenní výpravu. ••• Studánku jsme letos otevřeli u Kody během výpravy z Litně do Srbska. ••• Následky zářijových povodní na našem tábořišti vyrazili zkontrolovat koncem března Tygři. Byly malé, zato okolní lesy jsou dost prořezané. ••• Jelikož s námi na táboře budou opět čtyřnozí kamarádi, vyráběli jim Tygři v dubnu bydlení. ••• Na velikonocní puťák jsme vyrazili do Kanady, byť té České. Ze Slavonic jsme ušli slušný kus a skončili až v Majdaleně. ••• Dne třetího, měsíce pátého, vyrazila Liščata s nováčky na výlet kolem Sázavy. ••• Druhý květnový víkend proběhla voda na Orlici. Přes počáteční nedostatek kotrčníků jsme nakonec vyrazili s 12 loďmi. ••• Koncem května proběhl sraz s Ginkgem Na srazu se hrála hra na téma Tři mušketýři. ••• Druhý červnový víkend vyrazili na družinovku ještě jednou Stegosauri, konkrétně na bližší Brdy. Prošli celý hřeben z Řevnic, na Plešivci přežili průtrž mračen a skončili v Lochovicích

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává **TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org**. Vychází nakladem 40 výtisků. Příjem příspěvků: sup@vysehrad.org. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla: příště v 16:13. Obrazový materiál: Foták & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nezvracejí. Užití částí nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!